

april 2016

Atlantik 2016

Južna Afrika

1. april 2016, petek

Cape Town

Takoj zjutraj začnem urejat za klirence. In tudi kmalu neham. Paket, ki naj bi prišel danes, pride šele - v sredo. Ah, ja... Vesna se zjoče v telefon, pa nič ne pomaga. In zakaj ste mi včeraj zagotovili, da bo dostavljen danes? Tako so vam rekli? Ja. No, potem so se vam zlagali. In fine Missae. Tako to delajo na južnoafriški državni pošti. Zato pa končno pride drugi najdražji paket v zgodovini Male. Najdražji je bil tisti v Francoski Polineziji, kjer so nam samo za špedicijo zaračunali sto evrčkov za del, ki je bil v garanciji in ga poleg vsega sploh nismo potrebovali.

Sledi šoping za deset minut, kar se v praksi prevede v nekaj ur. Hrana. Mala je že skoraj tako nafilana, kot je bila na Havajih. Vesna je imela v načrtu še šoping oblačil, pa je vse skupaj iz razumljivih razlogov odpadlo. Še posebej, ko sem (nepopravljiv naivnež po duši) poslušal žensko in varnostnika, kje da sva pustila avto. Po prehojenih nekaj kilometrih parkirišča imam vseh nasvetov dovolj in se do avtomobila odpravim po lastni metodi in ga takoj najdem. Na strehi sva parkirala, samo tale (res ogromni) mall ima dve strehi... No, po vseh teh kolobocijah se le usedeva v našega malčka za 11 evrov na dan (all inclusive) in se odpeljeva domov.

Coris se je vendarle odločil, da je bila Vesnina operacija nujna zadeva in da bo povrnil stroške. No, vsaj nekaj. Škoda le, da se je bilo potrebno okoli tega kregati. Take zadeve bi morale biti avtomatizem in ne APP.

Odhodi bark so dinamična zadeva. Včeraj smo štirje menili, da izplujemo v nedeljo. Danes pri tem vztraja samo še ena barka. Če se njihovo izplutje res zgodi, potem bodo oni Samotovi kurirji. Upam.

center Cape Town

2. april 2016, sobota

Cape Town

Ker imam po novem nekaj podarjenih dni, sem na elektriki in dobrem netu, se odločim podelati službene zadeve. Ampak, tukaj imajo fuel dock, najprej zato nafilava vse tanke z nafto. Celo malo preveč, se bojim. Popoldan jo zavoham, nafto, nekje je moralo iti preko roba. Jutri pogledam. Manjana. Natočil sem jo v marini, kjer je ta roba silno draga, 65 centov stane liter. Hmmm...

Potem pa na Waterfront v šoping. Vesna dopoldan, sam se ji pridružim pozno popoldan. Pa ne v šopingu, pridružim se ji na kosilu. Zavijeva v grško restavracijo, za spremembo. Nisem navdušen. Grška hrana že tako ali tako ni višek kulinarike, če pa saganaki sir polijejo s sladko braai omako, potem je to ... no, potem je to bolj podobno angleški kuhinji, kot grški.

Izgledalo je, kot da se prepucavajo, kdo zna slabše kuhati. Meso in vino (sila pomembne stvari v življenju, torej) imajo v Južni Afriki odlično, vse ostalo je bolj strel v prazno. Kar težko poslušam debate, kako dobra ribja restavracija je ta ali ona. In kaj nudijo? Nikjer nič drugega, le fish and chips. Kot Kiwiji. Pohan oslič s pomfrijem in kečapom. Je to dobro?

Alea iacta est. Kupila sva vodiča za Južno Ameriko. 37 evrov sva tako že investirala v izlet na ta kontinent, sedaj ni več poti nazaj. Denarja res ne gre metati preč. Knjiga je od založbe, ki jo še nisem poznal, bomo videli, kako se bo obnesla. Le to še ne vem, kdo bo prebral 1800 strani precej drobnega tiska v angleščini? No, plovba bo dolga, ampak le kako bi si tudi zapomnil vse, kar bom prebral...

Zvečer še na poslovilno pijačko v jadrlni klub, Badoc jutri izpluje na Sv. Heleno. Pravijo, da zares. Upam, da bodo bolj srečne roke, kot smo ostali, ki kar čakamo in čakamo - na rezervne dele. In pred spanjem film. Bolj butastega si niti Američani ne morejo zamisliti. Jasno, v glavni vlogi nastopa njihov (po novem črni) predsednik in mlad pobič, Inuit (z odličnim znanjem angleščine). Vse rešita, vse premagata, najbolj tehnološko opremljene teroriste (koga drugega, kakopak!) premagata z lokom in puščico. Res, ampak res - tako neumen film je bil, da sva ga gledala samo zato, da vidiva kakšno nebulozo bodo še izumili. In se jim smejala. Iz tega aspekta definitivno nisva bila razočarana. Še James Bond je čisto navadni gušter v primerjavi s temi mojstri danes...

končno smo dobili paket z mrežo, ki nama ga je Brane poslal ekspresno z DHL - tokrat si DHL ni zaslužil reference express, sploh pa glede na ceno dostave!

mislim, da nisem odkrila še vseh okvirjev za fotografiranje ozadja Mountain table :)

3. april 2016, nedelja

Cape Town

Badoc odpluje po planu. Rentiča ne vrneva po planu. V petek se je Vesna zmenila, da ga imava do popoldan, ob desetih zvoni telefon in oni bi radi avto nazaj. Tudi prav, saj ga danes itak ne rabiva. Vrneva ga in se usedeva v taxi. Pa pravi taksist, da je tarifa 150 in praviva midva, da je prava cena 50. In on pravi, da se tudi njemu zdi čudno, ampak tako so mu napisali iz centrale. In praviva midva, da mu lahko napišejo kar želijo, plačala bova 50. Še nekaj kolovrati in ko ga imam dovolj, odprem vrata. Takoj je 50 čisto prava cena. Še en APP. Le kdo jih je učil teh balkanizmov?

Čudovit jesenski dan je, spravim se napeljat najnovejšo pridobitev. Mrežico za ograjo. Celo popoldne lepo počasi vežem in režem po palubi. Prijetno opravilo. Vesna ima na sporedu žehto. Tako, veliko. Zvečer še na večerjo. Panama Jacks je birtija z morskno hrano. Skeptičen sem, a ne upravičeno. Po dolgem času (če ne sploh prvič), da nudi sea food restavracija v tej deželi odlično hrano. No, tudi prav poceni ni. Živi morski polži, ki po izgledu spominjajo na školjke, abaloni, stanejo blizu stotaka. Evrov (žal jih ni bilo možno videti v živo). Dva in pol krat toliko, kot živi jastogi.

Še v ladijski kino zavijeva in nedelja je mimo.

SY Badoc izplul proti St. Heleni

ena izmed turističnih trgovinic in pa tukaj delajo tudi ročno izdelane čevlje katere si je naročila tudi Anamarija

4. april 2016, ponedeljek

Cape Town

Ponedeljek postreže z maili in posledično z nekaj dela. Potem se lotim vrvi. Če sem jih že kupil nove, jih bom pa še zmontiral. Mala je tako kmalu okičena z vrvmi brez soli in prahu. Takimi, nežnimi na otip. Za nežne rokice, kot so moje po nekaj mesečni pavzi. Pa se zalomi pri reefu glavnega jadra. Do sedaj sem imel enajstko, prodajajo pa desetko ali dvanajstko. Zihr je zihr, kupil sem dvanajstko. Ampak. Dvanajstka ne gre v polža v jamboru. Ah, ja. Bo pa za kaj drugega, ni panike, itak je smešno poceni. Le novo desetko moram iti kupiti.

In grem. Z busom. Spet nekaj novega. Najprej moram kupiti Urbano, tukaj je to debetna Mastercard kartico z NFC tehnologijo. Potem moram nanjo naložiti solde in končno grem lahko skozi vrata na avtobusno postajo. Postajališče je popolnoma enako, kot ga poznam iz metrojev. Le da se skozi steklena vrata vidi cesta in ne tračnice. Avtobus pripelje, se ustavi, vrata se odprejo (dvojna, sinhrona so na peronu in na avtobusu) in vstopim. Naravnost, brez stopnic. Na enak način tudi izstopim, še enkrat prislanim kartico na bralec in sem spet na cesti. Vse je res popolnoma enako, kot na metrojih po svetu. In ves čas se peljem po posebni cesti, široki za en avtobus in brez kakršnih koli drugih vozil, pobarvani z rdečo barvo, mimo vseh križišč, preko posebnih nadvozov in tunelov ter brez hitrostnih omejitev. Super! Le to mi ni jasno, zakaj niso namesto asfalta položili tračnic, bi bilo cenejše, mislim.

Zvečer pa na večerjo. Spet v Panama Jacks. Tokrat ne padem na mesno finto in naročim ribo v azijski omaki. Pa mi prinesejo fiš'n'čips! Ah, ja... Vsi že pojejo, ko Ernestu in meni le dobavijo naročeno robo. Sedem nas je v družbi, sami patagonski jadralci in midva. In spet naju navdušujejo za jadrnanje po Patagoniji. Bajе je to nekaj najlepšega. Verjetno res. Ampak, mene že tukaj zebe, kako bi bilo šele tam! Me pa mika, res me mika...

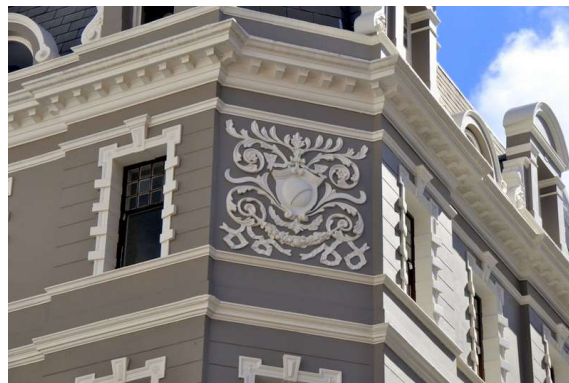
čakalnica za mestni avtobus

ena izmed slik, ki so se prodajale na umetniški četrti

CT ima očitno tudi dobrega župana, ki skrbi, da se stare stavbe lepo ohranjajo

pa še ena stavba

5. april 2016, torek

Cape Town

Malo delam, malo se pripravljam na Južno Ameriko. Nekako moram ubiti čas, ko sva na silo tukaj. Kmalu bo dva meseca dlje, kot sva prvotno planirala ostati v Južni Afriki in tudi dodatni mesec je že mimo od predvidenega izplutja po revidiranem planu. Razen prekladanja po oštarijah in urejanja barke na zalogo, nimam kaj početi. Včeraj sem prav počasi zamenjal štrike. Ker so tukaj ravno poceni. Ampak, moji stari so bili še čisto v redu. Malo trdi, sicer pa čisto v redu. Za danes mi je pa dokončno zmanjkalo idej, kaj bi še lahko počel na barki. Na zalogo, itak.

Vesna se skupaj z Galateo odpelje s super-truper busom na pošto. Oddati mora dokumentacijo za Coris. Po pošti. Original hočejo. Še na kavico zavijejo in kolaček, pa je dan mimo. Ko na pošti pobara, kje je naš dolgo pričakovani paket, ji razložijo, da je že od včeraj v Cape Townu in da jutri morda dobimo pisno obvestilo, da ga lahko pridemo dvigniti. Hitra pošta...

In zvečer spet v kino. Nocoj je na vrsti jugo film. Greva po abecedi. Na začetku črke B letošnje kolekcije filmov sva, nekako na 8% seznama. Če si do konca leta ogledava vse, bova heroja. In če si Vesna ogleda še vseh tisoč-in-toliko nadaljevanj, pa sploh. Bojim se, da bo to mission impossible.

Nelson Mandela na stavbi, pod njo pa cesta

odkrila še en okvir z ozadjem MT

z Anomarijo zavijeva mimo res mini cvetlične tržnice

umetniško-prodajna četrt

6. april 2016, sreda

Cape Town

Novica dneva je - da ni novice. O paketu, ki ga čakava, namreč. Vesna pokliče na nekaj števil in na koncu dobi celo številko šefa pošte. Ki se, jasno, ne javi. Ji pa zato povedo, da je to čisto normalno, da traja dostava toliko časa. In da bi jih čudilo, če bi bil paket dostavljen že ta teden. A?! Tole sploh ni več smešno! Hitra pošta je na poti iz Johannesburga že enajsti dan in še sploh ne veva, kdaj bo dostavljena. Še dobro, da je to hitra pošta!

Vreme je lepo, tudi ogrelo se je. Ponoči naju ne bi preveč zeblo na poti. Veter je idealen za plovbo proti severu, midva pa tukaj čmiva in izgleda, kot da čakava, da se vreme skisa. Preko vikenda bodo bonace in hladneje bo. Potem prileti fronta, v katero ne mislim izpluti. No, če se napoved vmes ne spremeni. Še dobro, da nama vize veljajo do maja.

Dan mine v delu. Sploh se ne premakneva iz marine. Postajava depresivna. Galatea predlaga, da bi imeli nocoj skupni braai z Akko, pa se nama ne ljubi. Vesna modro ugotovi, da sem hudo zbolel, če nočem na roštiljado. Verjetno res. Ali pa sem samo tako močno potr, kdo ve? Niti na večerjo v oštarijo ne greva. Grozno!

In za povrhu si pogledava še en gangsterski film (žanr, ki mene sploh ne pritegne). Je bil pač na vrsti po abecedi...

rože za lepši dan

menda ročno barvane, slikane obleke...pa vendar, cene nenormalno visoke! 40€ so hoteli za eno obleko... no, naj jo kar drugi turisti kupijo

gospe z vzhodne strani južne afrike so lepo pele in plesale za napitnino

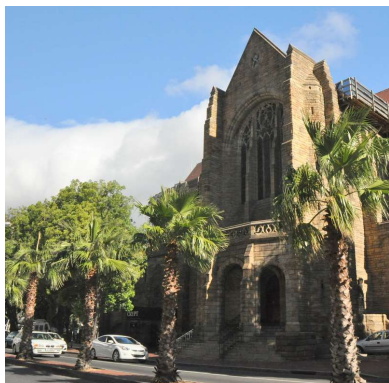
možakar je prodajal maske iz vseh afriških držav

7. april 2016, četrtek

Cape Town

Dopoldan mine v delu, potem greva na Waterfront na pošto. Baje je tista izpostava zadolžena za nas. Malo sreče imava, naletiva na belo teto, ki se potrudi narediti nekaj telefonov, ko ji razloživa najino težavo. Končno nekdo, ki ni zaplankano birokratski. Do sedaj so vsi poštarji po vrsti govorili, da se pač nič ne da narediti in da naj kar čakava. In ko se vrne za šalter pove, da je govorila z nekaj uradi in na koncu tudi s carino. Naj bi pošiljko dali takoj naprej in jutri jo mogoče celo že dobiva. Izmenjamo telefonske številke in obljubi, da naju obvesti. Bomo videli.

Čudovit dan je in kaki dve uri posedava in pljuckava po oštarijah na Waterfrontu. Spet sem v kratkih hlačah in jpankah. Še dva dni nazaj me je zeblo, za jutri je pa napovedanih 30 stopinj. Preden se odpraviva domov, skočiva v market po kruh za zajtrk. In še nekaj malenkosti. Teh nekaj malenkosti sta dva vozička robe. Med drugim tudi dodatnega četrt hektolitra vina. To sem sicer rekel že večkrat, ampak sedaj so pa res dokončno zafilane vse luknje v salonu in v velikem lockerju je prostora le še za največ dvesto litrov vina...

cerkev v centru mesta... nič posebnega sicer, a v sklopu cerkve je:

jazz restavracija Crypt, ob vikendih imajo živo glasbo

skulptura v Cryptu - menda je akustika odlična

to je pa sigurno najbolj prodajani artikel v JAR

8. april 2016, petek

Cape Town

Dopoldne delava in v tišini čakava klic iz pošte. In ga dočakava. We are very sorry to tell you that you parcel will not be ready to collect today. Pošiljka bo šele drug teden. Vesna se še enkrat zjoka v telefon in očitno s tem tako gane šefa pošte, da pokliče čez pol ure še enkrat. Vmes je naredil več telefonov in - pošiljka bo danes. Kar ne morem verjeti! Ura je že več kot ena popoldan in ker portna kapitanija ob petkih dela samo do pol treh, zavlada panika.

Najprej v marinski office po marinske papirje. Ura je pol dveh, ko jih začnejo pripravljat. Potem še dvakrat nazaj na barko po razne dokumente in sekretarka kluba Dinah piše litanije in jaz pišem litanije in ob dveh imamo papirje berajt. Pokličemo taksi in ta naj bi bil tukaj v petih minutah. Pa ga ni, jasno. Ura je dve in četrt, panika je velika. Če zamudiva današnji dan, lahko izplujeva najprej šele v ponedeljek. Vesna kliče taksiste, jaz jih čakam na cesti. In samo srečnemu naključju se imava zahvaliti, da mimo pripelje prazen taksi, postaviva se sredi ceste, ga ustaviva in mu razloživa, da se nama mudi. Fant prevozi vse stop znake, nič ga ne more ustaviti v njegovi vnemi, da posnema Čevljarja. Ampak, ko pride do gradbišča, je divjanja v trenutku konec. Prav počasi se na cesto pomika šlepar. Nič se mu ne mudi in nima niti najmanjšega razumevanja za našo paniko. Kot v najbolj napetem holywoodskem filmu.

Ko končno prispemo pred kapitanijo, kar skočiva iz avta, stečeva po stopnicah in dve minuti do pol treh mirno stojiva pred uradnico. Kako se imenuje barka? Mala. Mala? Ja, Mala, majk-alfa-lima-alfa. Ne, Mala je ime meni (Indijka je), kako se imenuje barka? Mala. Torej ima ime po meni? No, če ti je tako bolj všeč in če boš hitro naredila - ja ime ima po tebi. V njenem jeziku pomeni Mala ogrlico iz rož, še razloži, useka štempelj na formular in smo rešeni. Minutka dela, pa tako divjanje. Še vedno so šanse, da izplujeva jutri.

Potem pa po paket na Waterfront. Res naju čaka, neverjetno! Držim ga v tresočih rokah, ne spustim ga več. Ne, preveč živcev nama je popil, da ga sedaj izgubiva. Vesna gre tokrat res samo po kruh, jaz sedim s paketom v rokah na klopici pred trgovino. Ne dam ga v hrambo za čas nakupa, ni govora!

Današnji dan je še posebej vroč, sončen in brez vetra. Kot bi bili sredi poletja. Primerno se bi bilo uvesti v senco in piti hladno pivo. A na žalost to danes odpade. V taksi in dokončati klirens! Tudi immigration in customs požegnajo naš odhod. Zatakne se pa pri tax refund. Pri, za naju, najpomembnejšem delu klirauta. Ko carinik zagleda kakšnih 50 računov, izdahne le še: manjana. Jutri bo delal njegov kolega, naj se on ukvarja s tem. In ta kolega bo prišel kar k nam v marino, da preveri, če imamo res vso robo na barki. Bomo videli, če res pride ob dogovorjeni uri. Bojim se, da ga bomo večkrat klicali in čakali.

Sledi še žehta in delo. Za kino nocoj ne bo časa.

kar nekaj zeliščarjev je videti po CT; nekateri se celo oblečejo v žaklovino, da so bolj eco :)

CT ima veliko lepo ohranjenih starih stavb

parlament v CT

mama Africa... oštarija, očitno odprta le zvečer?

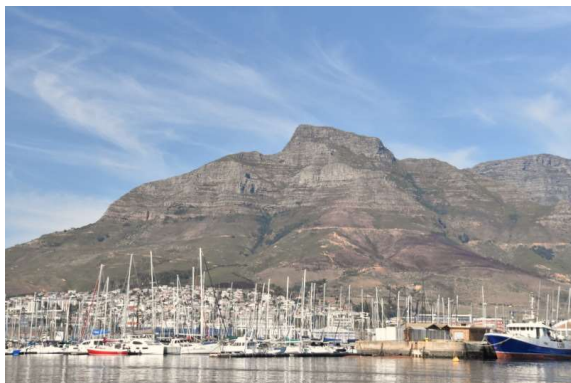
9. april 2016, sobota

Cape Town - Luderitz (1. dan)

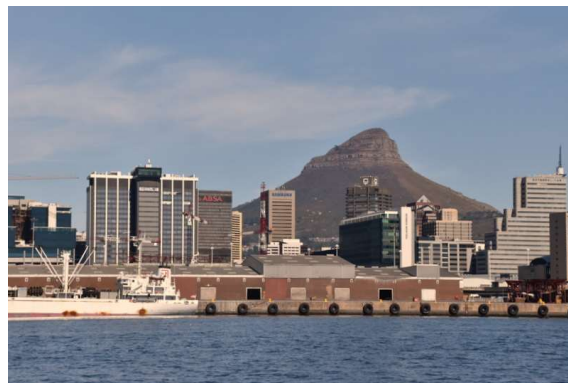
Ob osmih so na barki cariniki. Štejejo račune. 39 jih naštejejo. Ko končajo, napišem domači naslov, kamor naj pošljejo kreditno kartico. Dva do tri mesece časa si bodo vzeli. Hmmm... če bo tole kdaj prišlo? No, pustimo se presenetiti. Tako ali tako, kaj veliko nimam za izgubiti. V skoraj nobeni državi nismo nič dobili nazaj, pa je tudi bilo vse v redu.

Napolnim vodo, lepo se očediva za na morje, najeva, posloviva od sosedov in ob enajstih počasi izplujeva. Vetrta ni, dan je čudovit, sončen. Morje je mirno, za ocean popolnoma mirno. Danes in jutri bo še tako, v ponedeljek naj bi bilo spet hladneje in popoldan naj bi začelo pihati. Pred lukco srečava Papillona, izmenjamo nekaj besed, pofotkamo eden drugega in morda se na Sv. Heleni vidimo. On gre tja direktno, midva bova naredila malo ovinka. Pa tudi če ga ne bi, pri krmnih vetrovih s 46 čeveljskim katamaranom ne moreva pluti vžtric. On bo na svojih instrumentih gledal hitrosti blizu desetke.

Kot je v tem morju navada, nama ves čas delajo družbo tjunli, ogromno tjunlov. Enkrat plujeva skozi skupino nekaj sto živali. Tudi delfinov je precej. Tako so pobarvani kot orke, le da so bistveno manjši. Ob obali imava internet. Nekaj časa. Jutri ga najbrž ne bo več. Danes se še da delati.

še zadnji posnetek Royal cape yacht club v Cape town

lepo sončno vreme in zelo toplo za zimski čas v CT

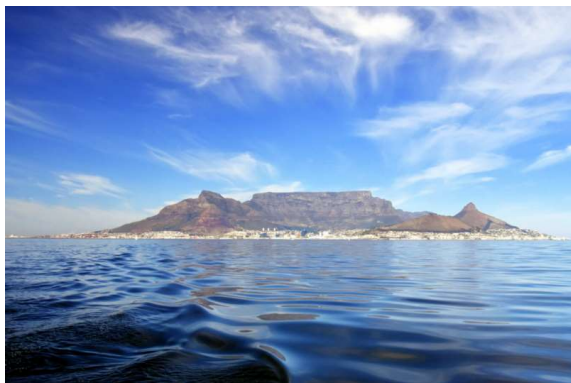

Table mountain zapuščava počasi

in malo pred Roben islandom srečava neplansko Papillona

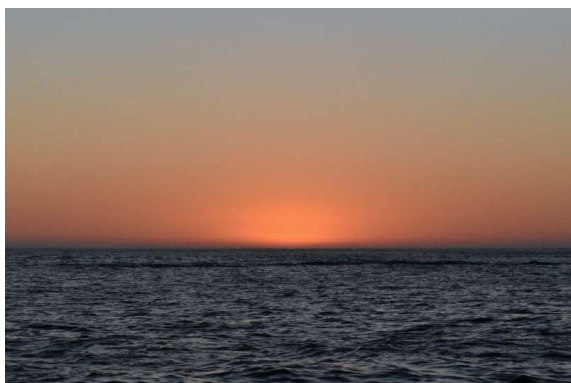
10. april 2016, nedelja

Cape Town - Luderitz (2. dan)

Ponoči so naju napadle ribiške ladje. Skoraj tako je bilo, kot ob obalah JV Azije. Le, da so tukajšnja plovila pravilno označena in skoraj po pravilu imajo tudi AIS oddajnike. Plovba torej ni bila komplicirana, le spanja je manjkalo. Še kelp povoziva - jasno, ravno ko sem malo zatisnil oči sredi noči. Saj se ga znebim takoj in brez težav, s spanjem je pa za nekaj časa konec. Tudi nekaj vetra je bilo v prvi polovici noči, pojavi se spet dopoldan in kmalu jenja, pa spet popoldan in konec. Brez Yanija ne gre nikamor.

Ob pol noči sva zapustila 3G deželo, sedaj sva na satelitu. Na karti si označim potencialne hot spote (vasice, kjer bi znal biti prisoten signal mobilne telefonije) in Malo usmerim k prvemu križcu na karti, pozno zvečer bomo v bližini. Če bo sploh kaj tam? Jutri dopoldan plujeva momo Port Nollotha, kjer vem, da imajo vsaj 2G. Konec koncev, nedelja je in maili tudi lahko malo počakajo.

Dan je lep, sredi ledenega toka sem na palubi spet lahko bos in v kratkih rokavih. Teak je vroč od sonca. Vse polno je tjuinov in delfinov. Plujeva deset milj od obale v upanju po internetu. Obala je pusta, prazna. V daljavi vidim objekt, izkaže se, da je svetilnik. Interneta ni. Nikogar ni. Še ribičev ni. Popoldne grem spat, Vesna dela in pazi na Malo. Ko se zbudim je nad nami že luna. Čisto malo jo je, začela se je debeliti. Obet za prijetno plovbo naslednja dva tedna. V daljavi vidim nekaj luči. Vasica? Ja, vasica! In stolp mobilne telefonije.

jutro se počasi prebuja

mali delfin skače okoli barke

delfin je neobičajne kombinacije barv

od daleč je zgledal kot kelp, potem sem mislila, da krili želva in na koncu je bil živahen tjulenj

11. april 2016, ponedeljek

Cape Town - Luderitz (3. dan)

Večerni internet je deloval zanesljivo, čeprav počasi. A vseeno, na strežnik sem spravil dva večja programa, Vesna je nanj naložila fotografije in si prenesla filme vnukov. Vsak sva bila na svojem linku, da je šlo hitreje. Potem si razdeliva dežurstva, plujeva tik ob obali in tukaj se ne da spati.

Dopoldan sva pred Port Nollothom. Tretjič do sedaj. Tokrat ga prvič opazujeva z morske strani. In prvič brez megle. Vendar idila ne traja dolgo. Popoldan zavijeva v meglo. Zoprno, vlažno in hladno meglo. Meja med Južno Afriko in Namibijo je zamegljena črta. Na namibijski strani so dredgerji. Diamante iščejo. Namesto ribičem, se bom moral umikati njim.

Ekskurzija ob obali in lovljenje interneta nama je zagrenilo plovbo. Naletel sem na proti tok in tako se v popolni bonaci Yani bori še proti temu. Precej preko vozla ga je, točno v nos teče in nama se je pristanek iz jutri zjutraj prestavil na jutri ponoči. In vsake toliko časa za popestritev povozimo kelp...

ogromno kelpa v morju, ki se je večkrat zapletel v propeler

megla, ne vidiš tudi meter naprej; še dobro, da imamo radar in AIS...

Atlantik 2016

Namibija

12. april 2016, torek

Cape Town - Luderitz (4. dan)

Obetala se nama je naporna noč, ohladilo se je za nekaj stopinj, kar v megli pomeni še toliko hladnejši občutek. Kot dodatek so vse naokoli kopači diamantov, ki se jim je potrebno izogibat. Pa se je na koncu izkazalo, da je bila ta noč ena manj napornih. Dredgerji so praktično na miru in vsi opremljeni z AIS oddajniki in tudi kot radarska tarča so dobro vidni. Ker ni vetra, brni motor. In kadar na Mali brni motor, je elektrike v izobilju. In ko je elektrike v izobilju, se gledajo filmi - pri prižganem kaloriferju. Dodatno zaradi megle sploh nimam slabe vesti, da nimava straže. Zunaj, znotraj ali sploh nikjer, moja dodana vrednost k instrumentom je enaka nič. In če se samo spomnim, kako mi je nekdo razlagal, da bo odmontiral radar, ker da je to samo en kos nepotrebne elektronske navlake, ki ne služi ničemer...

Z zoro ugasnem kalorifer. Ne zato, ker je topleje, temveč zato, ker končno lahko Yaniju privoščim malo počitka. Krmni veter 5 Bf nas prav lepo potiska proti cilju. Do ovinka pred Luderitzom se nama obeta prijetna plovba, zadnjih nekaj milj pa pričakujem tunelski efekt z vetrovi 8 Bf. In takrat bomo pluli v veter. Upam, da bo Mala to zmogla.

Zmogla je. Brez kakršnih koli težav. Uro pred ovinkom je namreč vetra zmanjkalo in brezvetrju primeren je bil tudi tunelski efekt. Me pa pokliče port kontrola takoj ko vstopimo v njihovo pristojnost. Nekaj podobnega se mi je zgodilo tudi na Rapa Nui, ko me je na enak način, po imenu barke, poklicala čilenska vojska, ki tam vrši nadzor nad luko. Tako, kot so nas takrat poklicali Čilenci, so nas tokrat tudi Namibijci predvsem zato, da nam razložijo kje in kako se naj sidramo. Bravo! Temu se reče odličen sprejem in predvsem dober prvi vtis.

In se sidrava. In se tudi takoj odsidrava. Sidro ne drži niti na štand gasu. Mehko blato. Ja, s tem ne bo nič, to že vem. Pobereva muring bojo, čeprav nama je port kapitan razložil, da jo morava zapustiti, če pride lastnik. Jasno.

Moja ura kaže tričetrt na pet in torej nocoj ne bo možno narediti klirensa, ker delajo uradniki le do petih. Pa ni res. No, je res, da delajo le do petih, ni pa res, da je ura že skoraj pet. Namibija ima poletni in zimski čas in medtem, ko sva midva bivakirala v Južni Afriki so ga predstavili, brez da bi naju kaj vprašali. Torej dingija v vodo, motor nanj in greva!

Ne greva. Vse sicer špila, le iz motorja ne teče voda. A-ja-ja-jaaaah! V času svoje neaktivnosti je crknil impeler. Saj ni res, pa je. In kako naj ga zamenjam v nekaj minutah? Ko pa sploh ne vem, kje je montiran. Na pomoč pokličem strica Gugla, pa mi ne zna povedati točno za moj model. No, nekaj le ve in morda mi jutri rata servisiranje. Da ne bo potrebno veslati na obalo in na pomoč klicati majstore.

Brez izleta na obalo nocoj odpade večerja z jastogi. Zadovoljiti se moram z jumbo stekom. Meni v redu, Vesna je pa malce razočarana, ker ne greva ven.

nerodovitna obala

obsijani Luderitz sredi puščave

...puščava vse naokoli

ribiči za jastoge

13. april 2016, sreda

Luderitz

Najprej se lotim menjave impelerja, pa mi ne gre od rok. Niti razdreti mi ne uspe motorja, kaj šele popraviti. Obupam in se že vidim pri veslanju na obalo in iskanjem majstora, ko privesla sosed. Dobrodošlico mi zaželi. Lepo. Še lepše pa je, da mi je takoj pripravljen pomagati pri menjavi impelerja. Z njegovimi znanjem in izkušnjami gre vse skupaj dokaj hitro. Malo več časa traja čiščenje pumpe. In še več kafetkanje po uspešno opravljenem testiranju. Mi je pa ne glede na vse skupaj veliko pomagal in predvsem rešil pogajanj s serviserji. Nič noče v zameno, vsakič ko kaj ponudim, pravi "Ne. Vi ste naši gosti, vi niste turisti. Mi živimo od diamantov, ne od turizma." Lep prvi vtis Luderitza.

Ki ga dodatno utrdijo še uradniki. Najprej sem mislil tukaj ostati nekaj dni brez papirologije, klirens imam tako ali tako za Sv. Heleno. Pa sem prebral, da je procedura enostavna in se odločil, da vseeno posvetim temu dogodku nekaj časa in ostanem na lepi strani zakona. Da bo pa tako enostavno in hitro, si pa nisem mislil. Kot v Evropi ali kateri izmed francoskih kolonij. Še priznано enostavna Južna Afrika je precej bolj zakomplicirana. Da ne omenjam (rjskih?) Sejšelov...

Malo v šoping, malo na pive na Waterfront v yacht club in čas je za večerjo. Ve se kam zavijeva in ve se kaj jeva. V Barrels na jastoge (ja, v množini). Ducat polovic braai, pečenih na roštilju torej, s prilogami po principu all you can eat in dvema flaškama odličnega chenin blanca za dobrih 40 evrov (z zelo bogato napitnino vred). Je še kak razlog na tem svetu, da tega ne ponoviva še večkrat?

Vsekakor je bila odločitev za izlet v Luderitz pravilna. Še več, kar težko bo oditi. Sosed nama je tudi našel mesto na najbližji boji pri dingi pontonu, odlično. In pove nama, da se tukaj ustavi le ducat bark letno. Kar ne moreva verjeti in podatek preveriva na nekaj mestih. Vsi povedo enako. Ja, zato pa je tako prijetno, niso še pokvarjeni.

med tednom je bil yacht club bolj prazen; cena pol litra točenega piva je bila 0,90 €

Mala na bojišču med samimi domačini

otroci se znajo igrati tudi brez novodobnih igrač

jetty je zelo dolg zaradi nizke vode in visoke plime/oseke

večerja z jastogi z enako kvaliteto kot prvič !

prijeten ambient pričarajo tudi sveče

14. april 2016, četrtek

Luderitz

No, morda bodo pa podatek o dvanajstih barkah letno letos le morali malo korigirati. Danes sta pripluli še dve. Baje take gužve turistov ne pomnijo. In sezona je že mimo.

Spraviva se k delu, internet, ki je bil še pred mesecem dni v Luderitzu popolna polomija, dela sedaj čisto zadovoljivo. Zanesljivih 3G imava. Potem se spravim k popravilu dingija. Včeraj je bil prvič v vodi in zvečer je bilo dno polno morja. Mislim, da pušča na spoju pri zadnji deski. Šlampasti Mark in njegov Watercraft team! In tako lepim nov čolniček obešen na davitsih. Ah, ja.

Ravno končam z lepljenjem, ko privesla Anglež Andy in popoldanskega službenega dela je v trenutku konec. Klepetamo do večera in zraven nekaj malega popijemo in pojemo. Saj je tip zanimiv, samo če misli vsak dan viseti na obisku po nekaj krepkih ur, bo to le prehudo. Ok, malo sem mu še dolžan za včerajšnjo pomoč pri popravilu motorja in moram vzeti v zakup take obiske.

Za kompenzacijo pri pomoči sem ga že včeraj povabil na jastoge, pa je mojster izjavil, da ima raje fiš'n'čips. No ja, o okusih res ne gre razpravljati. Še posebej ne o angleškem.

In tako mašince po večerji prepevajo svojo pesem z refrenom klik-klik-klak še pozno v noč...

na waterfrontu imajo tudi otroško igrišče

v Luderitzu je nešteto starih stavb še iz časov, ko so bili Nemci tukaj

*kako je mraz, se vidi po tem kako je varnostnik oblečen :)
no, za moje pojme preveč oblečen*

tjulinji tudi v luki najdejo hrano

15. april 2016, petek

Luderitz

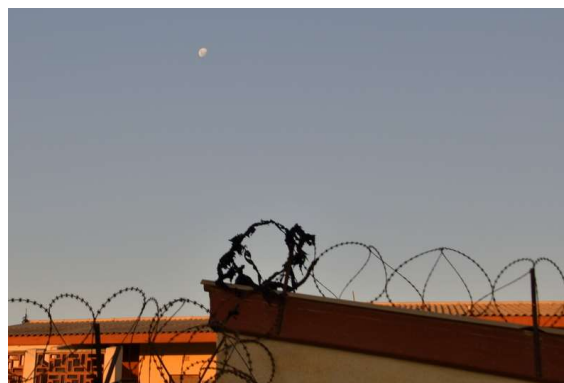
In refren je zjutraj še vedno klik-klik-klak. Ko zmanjka župce v mašinci, je čas za nabavo goriva. Zanimacija zame. Zanimacija za Vesno je še vedno klik-klik-klak. In tako se odpravim s kanistri na črpalko. Saj ni daleč, morda sto metrov (in še toliko po pomolu), ampak sonce je visoko in pripeka. Dve kanti prišerpam, potem se raje zmenim s sosedom, da mi posodi trolija. Precej lažje je s trolijem. Na začetku. Potem je sonce višje in z mene spet kaplja in curlja. Kako bi šele, če bi trogal džerikene v rokah! Ko končam, moram nujno na pivo, da se malo potolažim. In na malico, da si povrnem moči.

Vesna pa še kar dela. Popoldan se ji spet pridružim. In zvečer greva skupaj na pijačko in snack. Ko se vrnem na barko, v mislih preštejem vse, kar sem danes popil, od jutranje kavice, preko bambusov do piva - skoraj šest litrov. Količina, ki je bila redko videna celo v tropih! In šele pred spanjem grem prvič na vece. Ja, podnevi je tukaj vroče, ponoči mrzlo. Kot v puščavi. Ko zvečer sediva, oba zaflisana, pred yacht clubom na pivcu in klepetava z mlado mamico, belo domačinko, naju že pošteno zebe. Pa je ura šele devet. Ponoči bom spet spal pokrit z dvema dekama.

Tukaj sva se ustavila za dan, morda dva. Pa izgleda, da bova ostala precej dlje. Ena lepših destinacij. Vse je urejeno in umirjeno. Ko sva se danes pogovarjala, da bi naredila kliraut in jutri izplula proti Sv. Heleni, se nobenemu ni ljubilo oditi po štempelj v pasoš. Bova šla v ponedeljek. No, takrat pa zares. Za drug teden je napovedan dež, to se v Luderitzu zgodi enkrat letno. Raje redkeje. Sredi puščave smo. Ampak. Konec meseca je pa lobster festival...

po napornem prenašanju nafte na barko in pretakanju le te, je bilo potrebno vsaj malo nadomestiti dehidracijo

marsikje vidiš tudi v tem mestu bodeče mreže, ki pa mislim, niso potrebne, saj v tem mestu se vsi poznajo in ni kriminala

veliko hiš ima razna obeležja

bivša železniška postaja

popravljalnice in prodajalne telefonov so na nekem koncu mesta skromno narejene

pogled iz barke na mesto

ob nedeljah so ulice v centru mesta izumrle; kot zanimivost: niso vse ceste asfaltirane

najstnice na sprehodu po mestu

16. april 2016, sobota

Luderitz

Spet čudovit dan. Ko se pogovarjava z domačini, povedo, da to ni nič posebnega. Pač običajen dan. Ponoči se shladi toliko, da je potrebno spati pokrit z odejo, dan je brez oblaka in sonce ogreje okolico na blizu trideset stopinj - primerno za mikico in kratke hlače. Zvečer pa spet paše flis. Nama. Domačini veselo skačejo naokoli bosi in v kratkih hlačah. Beli domačini. Črni so zadekani v kape in puhovke tako podnevi, kot ponoči...

Dopoldan delava, popoldan greva malo na sprehod. Sprehod, ki se kmalu konča na kosilu. Vesna udriha po jastogih (tokrat pol manjša porcija), jaz se jim tokrat izognem. En kilogram mi je zadnjič bilo dovolj za nekaj časa. Večer skleneva v yacht clubu, skupaj z Andyjem. Spet veliko govori, malo manj pove. Izveva pa, da na tako težko pričakovanem festivalu jastogov sploh ne ponujajo jastogov. Stojnic je baje ogromno, vendar nikjer ni jastogov. Ljudje tega tukaj enostavno ne jedo. Preobjedeni so krejfišov. Bolj gre v promet meso in predvsem čikenšit. Ah ja, razočaranje je popolno. Mislim, da bova kar izplula...

najrajši na barki imam jutra, ko na soncu počasi pijem kavo in opazujem ptice, tjulnje...

nekateri imajo prave graščine

res je, vreden je postanek!

stare svetilke

17. april 2016, nedelja

Luderitz

Nedelja je in prvič po dolgem času slišiva nabijanje zvonov. Midva pa delava na gospodov dan... Odpravim se v šoping, malo da kupim svež kruh in malo, da se sprehodim. Spet sva sama na bojišču. Vsi, ki so pripluli za nama, se odpluli pred nama. Le kdo je rekel, da se hitro premikava?

Spet lep dan. Dež, napovedan za naslednji teden, je prestavljen v oddaljeno prihodnost. Puščava se ne da. In ne daja se niti midva. Ne glede na družinsko sugeriranje, da je pametno jesti bio hrano in piti bukov liker, se midva raje odločiva za jastoge in chenin blanc. Večer namerava preživiva Kod Jastoždere, ali po naše pri Barrels.

Vendar. Plani so zato, da jih je možno spremeniti. Rebalans ali tako nekako se v zapleteni slovenščini reče tej stvari. Končno razumem, zakaj so mi starši kot majhnemu otroku venomer govorili "Ne delaj se norca iz hrane, v Afriki so ljudje lačni!". Res je tako. Lačni so. In vsega hudega so krivi beli misionarji, ki so naivne domorodce učili, da je nedelja gospodov dan. In zato so sedaj lačni. V nedeljo se ne dela. In ne delajo niti oštirji. Torej se tudi ne je. Narobe svet... Kolovrativa od oštarije do oštarije, vse je zaprto. Na koncu se začneva seliti od hotela do hotela (v sili hudič muhe žre, pravijo pravoverni kristjani) in šele ob mraku končno najdeva 4* zadevo z delujočo menzo. Menzo! Sam si moraš postreči, nema zamurca, ki bi ti prinesel, kar želiš. V four-star hotelu. No ja, namesto jastoga (ki ga bife hrana razumljivo ne premore) se nabašem z mesom in ribami. Na koncu del sladice (švajnebraten) celo pustim. Omagam. Ne zmorem več tekmovalja s kuharji v oštarijah tipa All You Can Eat. Leta so vendarle naredila svoje. Nikakor pa ne pustim niti kapljice Golden Kaan Shiraza. Ne, na tem področju kondicije nikakor ne nameravam zanemarjati!

Vreme spremljam vsakodnevno. Sedaj že dvakrat na dan, pa je z vsako iteracijo drugačna napoved. Očitno modeli precej divergirajo. Ma, bo že nekako. Kaj hudega se nam na tem koncu sveta ne more pripetiti. Verjetno pa ne bova postavljala hitrostnih rekordov in bova za 1400 milj potrebovala deset ali celo enajst dni.

Proti Sveti Heleni

za slovo od Luderitza je bila mišljena jastogova večerja; pa sva si žal roko zlomila na kljuki

Berrel je sponzoriran: hja, saj zato pa ima očitno lahko odprto oštarijo le od torka do petka!

18. april 2016, ponedeljek

Luderitz - Sv. Helena (1. dan)

Ob pol devetih sva pri uradnikih in pol ure kasneje sva klirana. Še v trgovine, zapraviti višek soldov. Namibijski dolar je v pariteti z južnoafriškim random, vendar ga nikjer izven Namibije ni možno menjati - niti na mejnih prehodih s sosednjimi državami ne. Ni mi čisto razumljivo zakaj, a tako pač to je v Afriki.

Posloviva se od varnostnikov, ki so nas vestno čuvali ves čas našega bivanja v mestu povsem brez kriminala. Zakaj varnostniki, tudi tega ne razumem? Verjetno zato, da imajo ljudje službo. In da se počutijo pomembne. Vesna jim je že včeraj podarila polno merkatorjevo vrečo starih šolnov in kot je izgledalo, jih bodo uporabljali in ne bodo romali v smeti. Dobro. Še Andyju in port kapitanki zaželiva slovo in izplujeva.

Vetra nimava, če pa že ga kaj je, je to iz poljubne smeri za poljubno kratek čas. Neuporabno. Poje motor, vendar nekje pred nami mora pihati, nekaj časa imava kratek val točno v nos.

Ko zapuščava Afriko, naju spremljajo tjulnji in delfini. In popolnoma jasno nebo. Že 50 milj dalje ni več tjulnov in ni več delfinov, so pa ladje. In oblaki. Ponoči vidim bliskanje v daljavi. Pasati...

še nekaj fotografij iz Afrike... v Afriko se človek vedno znova in znova vrača ...ta fotografija je iz Botswane

Atlantik 2016

Atlantik

19. april 2016, torek

Luderitz - Sv. Helena (2. dan)

Ob treh zjutraj plujeva mimo Izole. Skoraj mimo. Poldnevnik je do minute pravi, vzporednik pa za dobrih 70 stopinj napačen. Izola je 4300 milj severno od Male. In tako spet plujemo po že preplutih poldnevnih.

Vetra ni in še tisto malega, kar se pojavi, vleče z zahoda. Bofor ali dva v nos. V celem dnevu je motor počival vsega skupaj štiri ure. Ko veter pade pod 3 Bf in hitrost pod 3 vozle, ga prižgem. No, popoldan in zvečer imava končno za Malo idealne 3 Bf z boka in 8-10 vozlov vetra nas proti Helenci žene s 6-7 vozli. Samo da potraje što duže! Motor počiva tudi

zvečer in upam, da vsaj prva polovica noči mine v tišini.

Če je bila še prejšnjo noč na morju kar gužva tako z ribiči, kot kontejnerkami, se je situacija danes spremenila. Eno samo ladjo sva srečala in še to šele zvečer.

Čez dan delava, ponoči spiva. Prav veliko se nama ne dogaja...

prometni znak v Botswani - hijene ... pa še res smo jih videli na cesti

20. april 2016, sreda

Luderitz - Sv. Helena (3. dan)

Ponoči je bilo občutno topleje kot ves čas, odkar sva zavila okoli rta Aghulas pred štirimi meseci. Namesto 16 ali 17 stopinj, jih ima morje 21. Adijo flisi, adijo oilskini, adijo kape in kapuce! Čez dan je že popolnoma prijetna klima, oblačila so spet lahna, noge bose. V kabini je že kar vroče in začela sva z odpiranjem oken. Benguelski tok je tukaj očitno razredčen in počasi prehajava v južno ekvatorialni tok.

Če je temperatura ugodna, pa zato ni nič kaj ugodna vremenska napoved. Tako zelo se spreminja, kot le redko kdaj. Še v ponedeljek je bilo za konec tedna napovedanih 45 vozlov pred Luderitzom, sedaj jih je 5. Tudi mikro napoved za nekaj sto milj okolice in za nekaj naslednjih dni prav nič ne odraža stanja na morju. Napovedanih imava 3 Bf južnega vetra, dejansko je preko dneva 1-2 Bf SE, popoldan 5 Bf SW. No, vsaj čez popoldansko okrepitev se ne bom pritoževal, le napovedim ne zaupam prav nič več.

Od včeraj zvečer nisva videla žive duše, niti je instrumenti niso zaznali. Bereva in delava. In mailava. Marion z Ascensiona se je zgrozila, koliko časa bova tam ostala (jasno, v vlogi sem napisal od maja do julija, ker zahtevajo točne datume prihoda in odhoda). In ji razložim, da ne veva kdaj točno prideva in kdaj greva "najmanj 14 dni pred prihodom". Razume. Čisto v redu bo, če ji javiva tri dni pred prihodom. Zmenjeno. Vesni so iz Corisa nakazali penize za operacijo. So le priznali, da južnoafriški dohtarji (ki so kao pukim slučajem prvi na svetu izvedli operacijo srca) vedo, kaj delajo. Nakazali so celo več evrov, kot je imela dejanskih stroškov. Rand je medtem zrasel. No, saj je prav, da tečajne razlike kdaj pa kdaj delajo tudi v našo korist. Običajno se ravna po Murphyju.

napis v lokalu

21. april 2016, četrtek**Luderitz - Sv. Helena (4. dan)**

Vetra ni. Motor poje svojo pesem. Še dobro, da imava dovolj goriva do Sv. Helene tudi, če ne bo vetra. Vremenska napoved ne služi svojemu namenu. Vsak dan je drugačna. Tudi modeli se med seboj ne ujemajo. CMC za ponedeljek napoveduje 7 Bf, GFS pa 3 Bf. Kakšno razhajanje je to, se najlepše vidi po energiji vetra. Pri 7 Bf so valovi 4-5 m, pri 3 pa ... hmmm ... 4-5 cm.

Delava, bereva, gledava filme, rešujeva križanke. Vreme je lepo, jasno, sončno. Temperature idealne za biti bos kratkohladičnik. Ko le ne bi bilo tega stalnega hrupa motorja. Vesna si je včeraj zamislila za kosilo ribo, pa se mi ni ljubilo dati vabe v vodo. Danes to končno storim. No, za kosilo so špageti. RIBE so ostale v morju, ki je končno spet lepe modre barve. Rjavo sivi odtenki okoli afriške obale so, upam, preteklost.

peščeni vihar pri Luderitzu

22. april 2016, petek**Luderitz - Sv. Helena (5. dan)**

Zvečer se je veter od nekod le priplazil. Ne vem, kako in zakaj, vsekakor pa se ni pojavil v skladu z včerajšnjo napovedjo, ki ga ni napovedovala. In ni trajal v skladu z današnjo, ki ga je predvidela vse do poznega popoldneva. Ob osmih zjutraj je samo še 1 Bf. No, vsaj noč je bila lepo obsijana s polno luno, topla, tiha in spanje pri odprtih oknih (končno!) je bilo prijetno. In prijetno je spet danes popoldan, ko se veter spet pojavi (jasno v tem času v nasprotju z napovedjo). Čeprav plovba v 3 Bf ni pretirano hitra, je vsekakor zelo prijetna.

Sva pa na ladijskem koridorju in nekaj ladij so ponoči opazili tudi naši instrumenti. In me zbudili, da mi to povedo, mašine butaste. Ko bom bil velik, se bom bil zaposlil pri Raymarinu in za avtopilote razvil funkcijo CAM (Collision Avoidance Mode). Kako fino bi bilo, če bi barka kar sama zavila tisto miljo stran od ladje in se potem spet vrnila na svojo ustaljeno pot. Vendar! Ne stran od vsake ladje. K nekaterim bi bilo potrebno zaviti zelo blizu. Danes naju je namreč prehitel Wine Trader, slabih 120 m dolg tanker na poti iz Južne Afrike v Evropo. V takih primerih bi potreboval MCAM (Modified CAM), lahko bi se imenoval tudi CGM (Collision Guidance Mode). Ta bi barko pripeljal čisto blizu cilja, plul vzporedno, se priklopil na njihov cevovod in prečrpal nekaj vina iz tankerja. Saj njim se to sploh ne bi poznalo, nam pa še kako! Hja, ko bom nekoč bil velik...

Z ribjo večerjo spet ni bilo nič. Le zakaj neki?

Mala z ozadjem Cape towna - fotko naredil Papillon

23. april 2016, sobota

Luderitz - Sv. Helena (6. dan)

Sredi dneva me zdrami VHF. Nekdo kliče "Sailing vessel Mala". Pa saj to smo vendar mi! Kontejnerka Baltic Hornet pluje mimo nas in jih je zanimalo, če smo se morda zgubili, ker smo sredi oceana. Hja, res smo. Ampak, nekako je moral začeti pogovor, verjetno mu je enako dolgčas, kot nama. In čeprav mi sredi morja ravno ne paše neznanec po radiu razlagati kdo smo, od kod prihajamo in kam gremo, je vseeno lepo slišati, da se kdo od velikih zanima za nas majhne. Nazadnje so me tako poklicali sredi severnega Pacifika leta 2012, nekaj dni pred pristankom na Havajih.

Veter, ki je lepo potiskal barko celo noč, je zjutraj umrl. In se spet pojavil zvečer. Čez dan je brnel motor in delal elektriko. Obnašava se torej ekološko in namesto iz sonca, pridelujeva elektriko iz nafte. Sonce varčujeva za naše zanamce, ne smeva jim ga vendar vsega potrošiti še preden se bodo rodili. In ko smo že pri ekologiji, jeva tudi kruh z veliko bio nalepko. Še iz Cape Towna ga imava, italijanske ciabate. Tri tedne so stare, pa še vedno (skoraj) kot nove. Ekološko pridelan bio kruh. Poln samih bio antibiotikov in podobnih bio arcnij za vzdrževanje svežine in preprečevanja pretvarjanja ogljikovih hidratov v celulozo. Če je že naša (še vedno sveža) bio zelenjava gensko spremenjena, pa ribe v morju definitivno niso. Ne dajo se ujeti. Še več, prav nobenega zanimanja ne kažejo za naše reciklirane vabe.

Še dva filma si pogledava in potem je na Mali zaukazano povečanje. Prvi film govori o Everestu in drugi o umetni inteligenci. Moram reči, da se je Jure letos pošteno potrudil pri pripravi filmoteke in kar nekaj filmov je čisto lepo gledljivih, četudi so holivudski. Ali pa se je meni v zadnjem času tako zelo znižal prag tolerance...

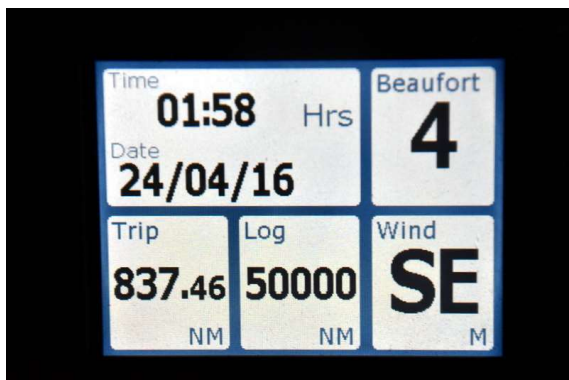
24. april 2016, nedelja

Luderitz - Sv. Helena (7. dan)

Ponoči je ladijski log pokazal številko 50.000. V povprečju torej malo več kot 10.000 vsako leto. Lepa cifra, ki precej pove, kako cikcakava in si ogledujeva zadeve, saj niti prvič še nisva naokoli. Nekateri so bili s tako številko že večkrat. Različni so slogi plovbe, različni. Nama je pomembno, da vidiva čim več dežel, srečava čim več ljudi in spotoma naveževa stike s sorodnimi dušami. V slabih petih letih se jih je nabralo že precej. Vesna z mnogimi ohranja vezi. Jaz sem za tovrstne zadeve na žalost bolj lene sorte.

Veter se je dopoldan obrnil točno po krmi in tak naj bi bil vse do Sv. Helene. S tremi bofori čisto od zadaj si nisva imela kaj pomagati in spet je na sporedu varčevanje sonca za zanamce. Se pa zato popoldan veter le dvigne na štiri in po napovedi naj bi naslednje dni narastel na petko. Na žalost čisto od zadaj in razpeto bo lahko samo eno jadro. Tudi hitrost, se bojim, bo temu primerna. Pozno popoldan sva od Sv. Helene oddaljena 450 milj, kar bi s primernim vetrom pomenilo, da prispeva v sredo podnevi. Vendar glede na vremenske napovedi to verjetno ne bo možno.

Včeraj sta bila glavna potrošnika viška elektrike desalinizator in pralni stroj, danes je to kruhomat, ki nama pripravi kruh iz običajne moke. Po izkušnjah bo trajal samo dan ali dva, preden bo romal v morje (če ga seveda ne bova prej pojedla). Pač ni obogaten z bio antibiotiki. Delo ni na sporedu, vsaj v večji meri ne. Vesna ureja fotografije, jaz rešujem križanke. Potem skupaj pogledava nekaj filmov. Je pa tako, da današnji ulov filmov ni tak, kot bi si ga želela. Tudi ulov rib ni v skladu s pričakovanji. Je pa zato v tem pogledu neprekosljivo južnoafriško meso.

50.000 Nm je Mala že prevozila ...

25. april 2016, ponedeljek

Luderitz - Sv. Helena (8. dan)

Nekaj minut pred šesto uro zjutraj plujeva preko ničtega poldnevnika. Spet sva na zahodni polobli. Na zahodu so delfini. In na zahodu je veter. Solidno nas poganja proti cilju. Če le ne obupa do srede zvečer, bova na Sv. Heleni še pred mrakom. Javil se je tudi Samo. Čaka naju. Lepo! Torej bomo spili glažek rujnega v družbi.

Tudi danes nisva ujela nobene ribe. In sedaj sem že čisto prepričan, da vem zakaj. Danes vaba ni bila v vodi, to sem večkrat preveril na lastne oči. Res, da sva te dni po dolgih mesecih spet videla jate letečih rib, vendar mislim, da ni pravi način ribolova, da je vaba obešena na palici dva metra nad morjem. Nisem prepričan, če lahko leteče ribe letijo tako visoko. To je bolj način za lovljenje morskih ptic. Vendar midva na krožniku ne marava ptičev. Tudi, če se bo kakšen ujel, ga bova izpustila. Za ptice velja na Mali nepisano pravilo: catch and release. In za kosilo sva imela pašto...

Pošten veter se je naredil. V zadnjem dnevu naju je cilju približal za skoraj 160 milj, kljub temu, da je skoraj čisto krmni. Zvečer ga je 6 Bf in pred spanjem pokrajšam glavno (in edino) jadro na polovico. Lepše bova spala, če bodo hitrosti za kak vozel nižje. Mala, ki je po konstrukciji hitra in okretna barka, postane prehitra pa valu navzdol in avtopilot ima zahtevno nalogo, da jo obdrži v smeri. Pri napovedanem 4-5 metriskem valu pa je to precej pomembno, ne bi polagal jadro v vodo ali se celo prevračal...

26. april 2016, torek

Luderitz - Sv. Helena (9. dan)

Začele so se nevihte. Vsake toliko naju katera prehitijo, včasih po levi, včasih po desni. In temu primerno se ojača in spremeni smer tudi veter. Večinoma je točna krma, ob nevihtah se obrne v polkrmo. Z ene ali druge strani. In vetru sledi glavno jadro. Da se bliža nevihta vem tako, da slišim dolg in glasen škriiiiiip, ko počasi preleti bum. Brez dela čudovito in prelet je nežen. Kar ne predstavljam si, kako bi brez tega. Zanimivo, večina bark tega nima. Jadralci tako enostavnega in učinkovitega pripomočka sploh ne poznajo. In kar je najpomembnejše pri vsem skupaj: ni mi treba na palubo sredi nevihtne noči, da bi prevezal bum. Danes sem v relativno mirnem in sončnem jutru samo obesil novo zastavico pod križ, pa je Vesna že zagnala paniko. Mnogi venomer skačejo po palubi in se pretepajo s vrvmi, ki niso pravilno dizajnirane in speljane v kokpit. In nekateri pri tem tudi padejo v morje...

Vse kaže, da bomo imeli te dni ponoči več vetra kot podnevi. Tudi danes je tako. Medtem, ko je bilo zvečer in ponoči med petko in šestko, je preko dneva le še štirica. Hitrost je temu primerna. Računam, da bo ponoči spet več vetra in da ne zamudiva jutrišnjega dneva za pristanek.

Aja, leteče ribe se definitivno ne lovi z visečo vabo nad vodo. Preverjeno. Na palubi sem jih danes našel nekaj, celo ligenj je bil vmes, na vabo se ni ujela pa nobena.

Sveta Helena

27. april 2016, sreda

Luderitz - Sv. Helena (10. dan)

Vetra je sedaj dovolj. 5 Bf čiste krme, ki spreha glavno jadro malo na ene in malo na druge uzde. Škriiiiiip. Do vsem vse lepo in prav. Ni pa lepo in prav, da naenkrat naredi bzzzooom. Oups, tole pa ni dobro. In tako odromam iz kabine v kokpit in si ogledujem kaj bi lahko bil vzrok temu zvoku. Vse izgleda v redu. Na koncu splezam še na streho in - vetrnica je padla iz nosilca in postrani obvisela na podpornih palicah. Pri tem ja ružila s propelerjem po moji lepi in dragi satelitski anteni. A-ja-ja-jaaaaah! Vijake sem očitno pritegnil malo po domače in vse to rolanje v visokih valovih ter občasen sunek pri preletu jadra so naredili svoje. Na hitro mobiliziram, da preprečim nadaljnjo škodo in kasneje na sidrišču kar se le da močno privijem nazaj. Mislim, da na srečo ni večje škode.

Ne glede na vse kolobocije, sva po devetih dneh in šestih urah, končno le privezana na bojo. Skupaj smo pripluli, oboji točno ob, po preko radia najavljenem času, 15H30, Queen Victoria in Mala. V povprečju vsaka s po precej preko tisoč potniki. Bravo Mala! Res ne vem od kod ti tako neprimerno ime? Še več, Queen Victoriji ni nihče pomagal pri privezu, nama je na dingiju nudil asistenco Samo. No, kdo je sedaj pomembnejši, Queen Victoria ali Mala? Očitno užaljena križarka kar odpluje in povprečje vseh danes privzanih bark v trenutku pade na dva potnika. Pol bojišča pozna. Wet Lady s slovensko posadko je na sosednji boji. Uhambo in Papillon sta levo in desno od Male. Aurora bi tudi morala biti nekje. Badoc je na žalost ravno odplul, zato pa pride jutri Galatea in čez nekaj dni še Crystal Blues. Socialno sidrišče...

Taxist se, jasno, ne javi. Kličem in obupam. Reši naju Samo, ki naju odpelje na obalo kar s svojim dingijem. Narediva papirje in potem v hotel na pивce. Eno, drugo, tretje, četrto, ... Marku, Samovem mornarju, se čisto nič ne gre na Wet Lady, stran od prijetne družbe. No, mi v temi le odkolovratimo nazaj in nadaljujemo s penino in vinom v našem kokpitu. Marka bo Samo pobral kasneje. Samo naju spet in spet navdušuje za Brazilijo. Odlična je, pravi, odlična - le na severno obalo nikar ne zavijta, tisto je pa podenj.

po desetih dneh spet kopno! od daleč St. Helena deluje zelo puščobno

potem pa zagledamo hiše in tudi zelenje

prav hecno je videti kje je otok naseljen

pred nama kar dosti za ta čas jadrnic

stare angleške stavbe v Jamestownu

stari tolkači na vratih

krmilo potopljene ladje White Lion iz leta 1613

prebivalstvo je zelo raznoliko: angleži, kitajci, indijci ... nekateri kaj fajn mešani

28. april 2016, četrtek

Sv. Helena

Taxi danes špila bolje kot včeraj. Po urniku sva na obali. Zato pa ne špila moja noga. Levi gleženj me vse bolj boli in zelo težko hodim. No, dokler se premikam, še nekako gre, ko se pa usedem za nekaj časa, je konec. Kasneje komaj šepam in vstopiti ter izstopiti iz taksija je prava mala muka.

Danes sva se malo sprehodila po Jamestownu, stopnice so iz razumljivega razloga ostale nedotaknjene. To pride na vrsto, ko bova v boljši telesni formi brez bolečin v gibalih. Kupiva kruh in srečava Ano iz Uhamba, ki nama kot Francozinja takoj pokaže, kje se dobi boljšega - zvečer nama pa Youan iz Freye ponudi prave slastne francoske bagetke. Dobijo se zmrznjene. Na angleškem otoku. Se mi je kar zdelo, da je Napoleon, čeprav je bil zapornik, naredil pri Angležih red kot se šika.

Še omreživa se. Internet je obupno počasen, vendar vsaj je. Od letos imajo mobilnega operaterja z mobilnim internetom. V prospektu sicer piše 4G LTE, v naravi je le koren iz 4G. Dela pa na sidrišču, kar je pomembno. In tudi na sidrišču pred Ascensionom. Še bolj pomembno.

Zvečer je na vrsti slavlje. Youan je star 30 let in kot se za tridesetletnika spodobi, dobi torto. Le namesto trideset svečk, je samo ena. Pa še ta ne gori, ampak tli. Zvitek iz papirja s tlečo vsebino zatlačen v torto. Južnoafričani vsebino imenujejo ganja, drugod po svetu imajo drugačna imena, njen najbolj znani propagandist pa je bil pokojni Bob z Jamajke. Vse pojemo in pokadimo, torto in svečko. In popijemo kar nekaj flašk. In klepetamo. Med drugim izvem, da Leeju ni ime Lee in da si svojega pravega imena ne upa uporabljati. In da piše knjigo o tem, kako so mu na Tajskem skorumpirani uradniki ukradli 5 milijonov evrov. Ko se vračava domov, naju spremljajo delfini, ki okoli dingija skačejo iz vode v noč brez lune.

water taxi na relaciji pomol-barka, povratna vozovnica 2 funta na osebo!

ko skočiš iz taxija zagrabiš vrv, da ne padeš nazaj v morje-no, k sreči do sedaj ni bilo tako valovito

stari skladišni prostori ob pomolu

stavba v kateri so customs in port capitan

Jacobove stopnice, 699 jih je, bodo počakale še par dni, da prideva nazaj na kondicijo

kafič kjer je drag plačljiv wifi in se zbira večina jadrancev

market kjer ni marketa - stavbo prenavljajo in zelenjavo potem nabiraš/kupuješ po ostalih majhnih trgovinah

mladina se veselo kopa: menda so v morju kar veliki kužki...menda...

29. april 2016, petek

Sv. Helena

Z neta potegnem vreme in - glej no glej, dela nenormalno hitro. Precej hitreje, kot bi smel. Preverim in ... hmmm ... danes so vklopili LTE. Sredi morja. In lani sploh še niso imeli mobilne telefonije. Razumljivo, samo 4000 prebivalcev ima ta državica, logično da ni kritične mase za mobilce. Vendar. Zgradili so letališče in če hočejo imeti turiste, potrebujejo mobilno telefonijo in roaming pogodbe. Pika. Čeprav so sedaj malo v zagati. Letališče je zgrajeno, (edina) ladja, ki vozi na otok, je že prodana, dovoljenja za polete pa nimajo. In kot kaže, ga ne bodo enostavno dobili. Letališče preprosto ni dovolj varno, pristajalna steza ni v pravi smeri. Vsi poleti do nadaljnjega so odpovedani. Hja, ne dogaja se to le na Balkanu, tudi v boljših (angleških) družinah se. In ravno ko to pišem, se oglasi RMS St. Helena (ena izmed samo še dveh Royal Mail Ship na svetu) s predirljivim piskom. Izplula je na svojo zadnjo plovbo. Ali pa tudi ne?

In s predirljivim piskom se malo kasneje od nas poslovi tudi Wet Lady. Samo in Mark sta odplula proti Cape Townu. Proti vetru. Proti toku. Proti valu. Proti zimi. Želim jima mirno morje! Potrebovala ga bosta. In tako je na sidrišču pred Sv. Heleno slovenska zastava spet povsem povprečna afera. Zadnjih nekaj dni je bilo naših fan dvakrat toliko kot katerih koli drugih. Manjkala je samo še koprski registracija, da bi iz pomorske velesile bili prisotni vsi home porti. Nek se vidi!

Wet Lady je torej izplula, Galatea in Aurora sta vpluli. Z Galateo se druživa še iz Malezije, Auroro sva spoznala v Luderitzu. Vendar danes nisva nikjer zmenjena in to pomeni, da imava večer lahko samo zase. V najinih letih pomeni to braai z odličnimi južnoafriškimi tibouni in prav tako južnoafriškim shirazom za spremljavo. Od kod je bil baby potato, se pa nisem pozanimal...

Sicer je pa vreme čudovito, pri 24 stopinjah je rahlo vetrovno in sončno. Vzdušje je pozitivno. Službujeva na veter in sonce. V bran moje noge se postavim in se ne odločim za izlet na kopno. Naj še malo počiva in naj naklofen naredi svoje. Sprehod po 699 stopnicah je tako prestavljen v nedoločeno prihodnost. Manjana para manjana.

en sam zavitek kave sem uspela letos privleči iz Ljubljane, ampak danes jo je bilo vredno odpreti in skuhati tisto pravo dišečo kavo

RMS ladja, ki povezuje Cape town s St.Heleno je tudi danes izplula

zadnja plovba Wet lady pod okriljem Samota

Samo srečno pot proti CT, proti vetru, proti ...

30. april 2016, sobota

Sv. Helena

Tudi danes sem na barki, Vesna gre na obalo. Skupaj z ostalimi. In potem se sprehaja iz družbe v družbo. Malo tu in malo tam. Njej to zelo godi, ona potrebuje družbo. No, saj jo jaz tudi, raje bi bil tam kot da sem tu. A danes je dan za delo in tudi nogi bom privoščil še malo počitka. Morda se jutri odpeljem na stopničenje.

Water taxi, ki se tukaj imenuje ferry service, vozi na kredo. Pokličeš ga po VHF 16, pobere te in v zvezek zabeležiš, da si se peljal. Plačaš preden odpluješ. To nekako še razumem. Manj logično je, da se v oštariji obnašajo podobno. Yacht club brez jadrancev je to. Nihče ne gre tja, vsi se zbiramo v hotelu. Visita pa zato v tem klubu pod stropom dve slovenski zastavici, Wet Lady in Mima sta tukaj pustili svoje sledove. In še mnogo drugih iz drugih koncev sveta. Sveta Helena je stičišče vseh poti preko južnega Atlantika, skoraj vsak se tukaj ustavi. Zaradi svoje nedostopnosti pa je kljub temu ostala prav luštkan otoček. Podobno kot Rodrigues v Indijskem oceanu. Cruisers friendly, bi lahko rekel.

Zvečer sva povabljena na Papillon. Lee in Landa bosta poskrbela za hrano, midva naj bi za pijačo. S polno kletjo južnoafriškega vina to ne bi smela biti večja težava.

Samo je bil že 2x na St.Heleni z Wet lady- tokrat zadnjič; seveda je tudi Mima pustila tukaj svojo zastavico !

za tiste, ki ne vedo kje je St.Helena

javni bazen na otoku ni kaj prida obiskan

kafetarija v francoskem stilu kjer dobiš tudi capuccino - za sceno člana posadke Uhambo: Alan in Ana